

σταν ἀλλὰ πανταχοῦ τῷ μὲν σωφροσύνης A
 τε καὶ ἀφ' ὧν φιλεῖν εἰσηγητής ἐστι. φησὶ μὲν
 οὖν, ὅτι ἡ Ἑλένη τὸν ἔχοντα τῆτον φοβεῖται ἢ
 Πρίαμον, λέγουσα· Λιδύδης τε μοι ἰαστή, φίλε
 ἑμῶν, Δεινός τε· ἐδὲν ἄλλο εἶπτον ἢ ὅτι ἀφ' ὅ-
 μβη φιλεῖν· πάλιν δ' καὶ Ὀδυσσεὺς πρὸς Ναυ-
 στικίαν φησὶν· ὧς σὲ γυναικὶ ἀγαμέμνῃ τε τείδη-
 πᾶ τε· ἡ γὰρ δὴ Ὀμηρος δεινὸν ἔπος ἔχον πρὸς
 ἀλλήλων ἢ ἀδρα καὶ ἢ ἡγάμα· ἐδὲς γὰρ δει-
 μῆξί καὶ κατεπλήθηξί) ἢ χεῖρονα ἑαυτῷ ἀλ-
 λὰ τὰ τοιαῦτα πείδη τοῖς ἀλλήλων κρείττοσ
 καὶ τοῖς φύσῃ βυμβροστέροις συμβέβηκον· ἐπὶ δ'
 καὶ τοῖς ἡπῶν ἑαυτῶν σοφῶς, πρὸς τοῖς μέλλ-
 λον· τοῖσπον ἀρα ἢ γούμ σπεῖ ἢ Πρωελόπην ἔ-
 χων ὁ Ὀδυσσεὺς, καὶ δόσημῶσας, οὐδὲν ἐ-
 πλημείλησεν, ὁ ἄρ' τοι ἡγάμέμωνων, ἢ Χρυ-
 σπιδός ἔνεκα, σπεῖ ἢ ἰδίαν ἀλοχον δῖμάρτην, C
 ἐν τῷ τῷ Ἑλλῶων ἐκκλησίᾳ τολμήσας ἐπ-
 πειν, ὅτι καὶ ἀγαμέλατος γυνή, καὶ ἐδὲν τῇ φύ-
 σεις διαφύροσσε, μέλλον δ' ὧς σαφῆστρον εἰ-
 πειν, βάρβαρος ἔσσε, ἐν μηδὲν τ' Κλυταμνη-
 σρας χεῖροσ ὄτῖν ἔξ ἡς δὴ παῖδας ἔχων, ὀρ-
 δῶς τὰ τοιαῦτα ποιήσας ἢ ἀδὲξ ἔσσε, πῶς γὰρ
 τῷ τοῖς πρῖν εἰδῖνα ὅποια τας ἴω σπεῖ αὐτῶν,
 βία ἀρῶν ἄλλο ἐκείνῳ ἑαυτῷ σινῶξ ζυξεν, ὁ
 δὲ γὰρ Ὀδυσσεὺς, ἀξῖωσῖσσι τ' ἢ πλάτος θυ-
 γαῖος, ἔφ' ὅτ' τε συμπεριεβῆσσι αὐτῷ, καὶ ἀδῶ-
 νατον δῖστρον αὐτῶν ἐπαρῶξ λαμβῖσσι, ἐδὲ τού-
 του γὰρ χεῖρον ἢ δεινὸν τῷ τ' ἀλόχου στροβῖ
 τε καὶ φιλίας καὶ πρῖν πρὸς ἐδῶξ μᾶλῖστρον ἑαυτῷ
 τιμῶστρον ἢ ἡσπῶστρον, τὸ κεινὸν αὐτῶν στρον, ἀ-
 δῶστρον ἔστρον, ἀλλ' οὐδὲ μὲν Κίρκης ἢ δεινὸ
 μῆστρον, καὶ τοῖς γὰρ τῷ τ' ἐπῶστρον σωτηρίῳ ἰσπο-
 ρῶστρον· ἀλλ' ἀπεκρίνατο, μηδὲν ἑαυτῷ γλυ-
 κιον δῶστρον φάστρον ἢ στρον, καὶ ἀκό-
 στρον τε καὶ πρῶστρον· καὶ ἐπὶ δῖμῶστρον τῷ τε
 ἑαυτῷ γυναικῶστρον θητῶν καὶ παῖδα ἰδῶστρον μῆλ-
 λον, ἢ ἀδῶστρον γυνῶστρον αὐτῶν, οὗτως ἐκείνος
 στρον βεβῶστρον καὶ ἀστρον τῇ ἀλόχῳ φυ-
 λάστρον δῖστρον. ὅστρον εἰκότως πρῶστρον τῆς
 γυναικῶστρον τῷ αὐτῷ ἑτυχῶστρον δολαῦστρον, ἐπὶ δ'
 καὶ ἐν τῷ λόγῳ τῷ πρὸς Ναυστικίαν, τῷ
 ἀδῶστρον τε καὶ γυναικῶστρον κοινῶστρον τῷ ἀγνῶ
 μῆστρον φάστρον ὅστρον ποιητῆς ἰστρον. τοῖς γὰρ
 δῖστρον ἢ δῶστρον, ὅστρον ἀδῶστρον ἀδῶστρον τε καὶ
 ὅστρον καὶ ὁμοστρον ὅστρον, οὐ τῷ
 τυχοῦστρον, ἀλλὰ τῷ ἑδῶστρον· Ὁ μὲν γὰρ,
 φησὶ, τῷ γὰρ κρείστρον καὶ ἀρετρον ἢ ὁ δ' ὁμοστρον ὅστρον, νοῦστρον ὅστρον ἔχτρον Ἄνῶστρον ἢ δὲ γυνῶ

sed ubique cum amore præceptum mo-
 destiæ ac pudoris coniunxit. Atque ita ab
 Helena Priamum timeri ait, compellente
 eum ut focerum, cui reuerentia cum pu-
 dore, & obseruantia cum timore debere-
 retur. Quem timorem scilicet esse chari-
 tatem cum reuerentia & pudore signifi-
 cat. Vlysses item Nausicaam alloquens, se
 & venerari eam admirantem & suspicere
 quasi stupentem ait. Iudicat autem Home-
 rus, debere esse inter virum & vxoræ affe-
 ctionem talem mutam, cum nemo ad-
 miretur, multò minùs reuerentur eū, quò
 se deteriore ducit. sed sensus iste est eor-
 um, qui ingenio sunt præstante & bono,
 etiam inferiorum erga superiores. Hunc
 animum erga Penelopen conseruans Vly-
 ses, quanuis diu & longè abesset, nihil tam-
 en deliquit. Agamemnon verò propter
 Chryseida in suam cõiugem fuit iniustus,
 qui in Græcorum concione nõ dubitauit
 affirmare, captiuam neuitquam natione
 præstantiorem, immo, ut planè dicã, bar-
 baricam mulierculam, nulla in re aut par-
 te cedere Clytemnestræ, ex qua iam legi-
 timos liberos susceperat. Quod malè & im-
 probè factum videri debet. Quis.n.recẽ
 factum perhibere audeat? cum hic illam
 violenta copulatione sibi coniunctã, nec-
 dum quem animum erga se conseruatura
 esset, scire potuerit. At Vlysses rogante At-
 lantis filia secum ut remaneret, ac immo-
 talitatem promittente, non ideo prodere
 voluit caritatem amorẽque & fidẽ con-
 iugij, instar ratus grauissimi supplicij im-
 mortalitatis quoque munus, in conscien-
 tia perfidiæ & sceleris. Apud Circeen quo-
 quẽ noluit remanere, quanquam illa salu-
 tem sociorum polliceretur, immo hoc re-
 spondit: Nihil sibi sua patria, quamuis af-
 fera & inculta, videri dulcius. Optatiũsq.
 ei fuit mortalem vxorem atque filium af-
 picere, quàm adipisci immortalitatẽ. Hæc
 constantia in amore erga vxorem, meritò
 ab eadem paria reportauit. In oratione ad
 Nausicaam habita facilè apparet, inprimis
 à poeta probari coniugium castum, id est,
 pudicam vxoris atque vizi societatem.
 Precatur enim Deos: ut ipsi tribuerent
 maritum ac domum, & concordiam, non
 vulgarem illam quidem, sed laudabilem
 atque bonam. Nam pronunciat: nihil e-
 uenire hominibus posse melius neque
 præstabilius, quàm concordiam inter vx-
 xorem atque virum: & consentientem
 voluntatem in domestica consuetudine.